

JOSH MALEMAN

INSPECȚIE

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÖKE

CORINT
BOOKS
—2020—

Bună dimineața! au zis Părinții

Niciun băiat nu picase vreodată o Inspecție.

Din acest motiv, J nu simțea niciun fel de neliniște când uși de oțel s-au deschis scârțâind în fața lui, în timp ce chipurile Părinților îl priveau cu atenție, iar Inspectorii stăteau rezemați de peretele din celălalt capăt al încăperii, ținând fiecare câte o mână pe luptele prinse de centurile de la brâu. J făcuse acest lucru în fiecare dimineață a vieții sale, în fiecare dimineață pe care și-o aducea aminte și, în pofida teoriilor lui Q despre *posibilități* și *probabilități* (ideea lui cum că cineva ar trebui, totuși, să pice, ca să se justifice o viață întreagă de Inspecții), J nu simțea nicio îndoială, nicio frică, nicio spaimă.

— Intră, J! i-a strigat Collins.

Collins, cel mai mărginit, cel mai în vârstă și cel mai voinic Inspector dintre toți. Bărbatul acesta mirosea a manuale învechite. Burdihanul îi atârna atât de mult peste centură, încât D glumea că avea vreun Băiat Alfabet ascuns acolo. *De acolo venim și noi*, afirmase D. Însă toți Băieții Alfabet știau că proveneau din Pepinieră, că fuseseră crescuți în Copacii Vii.

— Haide, intră! a repetat Collins.

Era un adevărat miracol că vorbele puteau răzbate dintre firele mustății cafenii și stufoase a bărbatului.

J știa că Inspectorul nu vorbea din proprie inițiativă.

Pesemne că T.A.T.A. dăduse semnalul că trebuia să înceapă.

În nechezăturile lui L, D și Q, rămași în spatele lui, J a intrat și și-a scos pijamaua, împăturind-o și așezând-o într-un teanc ordonat pe măsuța de oțel de lângă ușa Camerei de Verificare. În timp ce ușa se închidea în urma lui J, D a strigat:

— Ar fi trebuit să faci un duș, J!

J a îndreptat un deget amenințător în direcția lui, gestul Băieților Alfabet care însemna: *Frate, ești o jigodie!*

Ușa s-a închis la loc, hainele au rămas așezate frumos pe măsuță, iar J a pășit pe cele două covorașe de cauciuc în formă de tălpi de pe podeaua de oțel rece. Sosea deja iarna, ca mâine era aici. Și, cu toate că lui J îi plăcea Concursul Efigiilor la fel de mult ca și celorlalți frați, ar fi preferat ca frigul să rămână totuși afară. Camera de Verificare era la fel de glacială ca oricare alta din Turn.

— Întoarce-te! a rostit Inspectorul Collins.

El și Jeffrey erau observatori de la distanță, acesta fiind întotdeauna primul pas al Inspecției de dimineață. Căinii răsuflau greoi dincolo de ușa de sticlă din spatele bărbaților. J s-a răsucit spre dreapta. A auzit zgomotul făcut de pielea jachetei roșii a lui T.A.T.A. Pesemne că bărbatul, care rămânea în continuare în afara razei lui vizuale, își încrucișase brațele la piept sau se așezase la loc pe scaun.

Iarna de dincolo de Turn putea fi extrem de aspră. Unii ani erau mai răi decât alții. J, care se apropia deja de a treisprezecea aniversare alături de ceilalți douăzeci și trei de frați ai săi, trecuse deja prin douăsprezece ierni. Și, de fiecare dată, Profesorul Gulch îi puna pe băieți în gardă în legătură cu depresia. Senzația de singurătate care se instalează atunci când ești blocat în interiorul unui turn de zece etaje, când peste Pepinieră

și Curte se coboară înghețul, când chiar și pinilor pare că le e prea frig să mai supraviețuiască.

„Isterie”, și-a zis J în gând. A clătinat din cap, încercând să-și alunge ideea din minte. Era un cuvânt pe care nu voia să știe că-l are în cap. De parcă acele patru silabe ale lui aveau aceleași proprietăți precum Putregaiuri și Mucegaiuri, Vărsături și Ver-tijuri. Exact bolile de care-l căutau Inspectorii acum.

— Întoarce-te!

Din nou Collins. Glasul lui țâfnos era parte integrantă a Camerei de Verificare. Precum zgomotul de vase care tot zăngăneau în cantină. Sau vocile fraților săi din Sala Trupurilor.

— Frig! a rostit J, întorcându-se cu spatele la Inspectori și ajungând acum cu fața spre ușă.

De multe ori era răcoare în Camera de Verificare; brize nevăzute, de parcă pereții din oțel solid erau doar o iluzie, iar reflexiile distorsionate, niște desene neclare făcute de vânt. J își imagina că exista vreo crăpătură pe undeva, vreo spărtură în acei pereți, poftind practic iarna să pătrundă înăuntru. Se-ase-măna, chibzuia J, cu biroul veterinarului din cartea lui Lawrence Luxley, *Câini și zile câinoase*. Genialul scriitor de cărți de aventuri descria atât de iscusit reacția bietelor animale:

Neprimitor, rece, era ca și cum doctorul Grand îl făcuse în mod special așa, astfel încât câinii să înțeleagă importanța vizitelor lor. Cu toate astea, în ciuda condițiilor neplăcute, câinii înțelegeau că încăperea le făcea bine. Că viețile lor depindeau de aceste vizite regulate. Ba, unii dintre ei chiar izbuteau să-și țină în frâu instinctele primare, cele care îi îndemneau s-o ia la fugă.

J învățase pe dinafară toate cărțile lui Lawrence Luxley. Majoritatea Băieților Alfabet le învățaseră.

— Întoarce-te!

J a făcut așa cum i se spusese. Așa cum proceda de fiecare dată. Rutina Inspecțiilor era impregnată în ființa lui, la fel cum era mestecatul înainte de înghițire.

Și, după a treia întoarcere, a ajuns cu fața spre T.A.T.A.

Un fior i-a străbătut tot corpul, la fel cum se întâmpla de fiecare dată de doisprezece ani încoace, când îl vedea pe T.A.T.A. prima dată pe ziua aceea.

Jacheta și pantalonii de un roșu-aprins erau precum un foc călduț în Camera de Verificare rece. Sau precum soarele urbindu-se în sus pe cer.

— Ai dormit bine, J?

Glasul lui T.A.T.A. Întotdeauna direct, întotdeauna vioi. J nu era singurul băiat care asemena glasul bărbatului cu forța. Cu tihna. Cu siguranța. Cu știința.

— De fapt, nu! a răspuns J, al cărui glas de băiat de doisprezece ani era cu o octavă mai grav decât fusese cu doar un an în urmă. Am visat ceva oribil.

— Chiar așa?

Ochii căprui ai lui T.A.T.A. străluceau cu putere deasupra bărbii negre și a părului la fel de negru.

Și J avea părul negru. La fel ca T.A.T.A.

— Sunt curios! Povestește-mi mai multe!

— Întoarce-te! a rostit iar Collins.

Și J s-a întors ca să ajungă iar cu fața către Inspector și câini.

Din nou cu spatele la T.A.T.A., a cărui culoare precum sângele care-i curgea uneori din nas o mai zărea acum doar cu coada ochiului, J a încercat să-și aducă aminte chinul din timpul nopții. Se trezise pierdut într-o Curte de aproape patru sute de ori mai mare decât cea de care se bucura zi de zi. A descris groaza de-a fi fost incapabil să-și găsească drumul înapoi către Turn.

— Pierdut? a repetat T.A.T.A. ca un ecou.

Interesul evident din glasul său se distingea la fel de limpede precum zgomotul ușor scos de mănușile lui de piele strânse în jurul creionului.

Da, i-a spus J, da, se simțise pierdut în acel vis. Cumva, se rătăcise prea departe de Turn și de Părinții din interior. Nu-și mai aducea aminte cu exactitate cum anume – de fapt, pinii care mărgineau Curtea nu apăreau în visul său. Dar, cu siguranță, simțise o spaimă profundă că nu mai găsea drumul înapoi. Își putea auzi colegii de etaj, pe Q, pe D și pe L strigându-l în depărtare, dar nu putea distinge cărămizile portocalii ale clădirii. Nu putea zări țepușele de fier care înconjurau zidul scund al turnului precum un șir de dinți de jos singuratic. Dinți printre care J și ceilalți Băieți Alfabet priviseră în multe nopți, după ce avuseseră curajul de-a se strecura pe acoperiș. Și nici pe cea mai înaltă dintre țepușe nu o văzuse în vis, singurul dinte de fier care se avânta spre cer precum un colț ascuțit. Pierduți în zăre erau și metrii pătrați finiți ai Curții, pajiștea verde care se întindea între el și Turn. La fel și imaginile reflectate în nenumăratele ferestre ascuțite ale nenumăratelor etaje. În locul lor, rămăsese doar iarba verde nesfârșită.

Și ceața.

— Păi, iarna *a dat* deja năvală peste noi, a rostit T.A.T.A.

Glasul lui dădea senzația de control. Întotdeauna. Direcție. Soluție. Ordine.

— Nici măcar colțul din vârf nu se vedea, hmm? Nici urmă de Părinți. Nici urmă din *casa* ta.

J s-a gândit la ușa galbenă de pe acoperiș, vizibilă tocmai de jos, din Curte. S-a gândit la cărămizile portocalii solide și la modul în care, într-o zi de vară, Turnul se-aseamăna cu un răsărit de soare.

— Nu! a răspuns el, clătinând din cap, privind pe rând chipurile Inspectorilor, care-și pipăiau lupele de la centuri fără să scoată un cuvânt.

J înțelegea acum, la doisprezece ani, un lucru pe care nu-l înțelesese la unsprezece: Inspecțiile nu începeau când Inspectorii își foloseau lupele. Ci în secunda în care intrai pe ușă.

— Cred că trebuie să fi fost de-a dreptul îngrozit, a continuat T.A.T.A.

Glasul lui profund era un simbol al autorității. Al conducerii. Întotdeauna.

— Dar, spune-mi, până la urmă, ai găsit Turnul înainte să te trezești?

J a rămas tăcut câteva clipe. Și-a scărpinat cotul drept cu mâna stângă. Apoi a căscat a doua oară.

„Isterie”, și-a zis iar în gând. Și-a încheștat și pumnii, de parcă s-ar fi pregătit să-și alunge cu forța gândul care nu-i dădea pace. Profesorul Gulch preda psihologie și de multe ori sublinia că există numeroase căi prin care mintea unui băiat se poate întoarce împotriva ei înseși: manie, deficit de atenție, persecuție, disociere de realitate, depresie și chiar isterie. Lui J, toate acestea i se păreau, pe atunci, imposibilități îndepărtate. Afecțiuni care să fie studiate având ca scop doar studiul în sine. Cu siguranță că lui J nu-i era teamă că, la un moment dat, s-ar putea ca însăși mintea lui să treacă prin astfel de experiențe. Și totuși, iată-l aici... la doisprezece ani... și cum altfel ar putea să-și explice aceste senzații noi, necunoscute, care-i tot dădeau târcoale de ceva vreme încoace? Cum ar numi Gulch senzația de izolare, de-a fi incomplet, când privea dincolo de Curte, către intrarea care da în nenumăratele rânduri ale Pepinierii? Acolo unde cresc Copacii Vii?

Băiatul își aducea aminte de copilărie ca printr-un geam mânjit cu urme de lapte. Incapabil să răspundă la o întrebare simplă: De unde vin?

Un alt citat celebru din Lawrence Luxley. Marfă, ce mai, cum ar spune Q.

Dar nu, a chibzuit J, aici, în Camera de Verificare. În niciun caz nu încerca să răspundă la această întrebare. Niciun băiat nu reușise să afle în care dintre cireșii din Pepinieră fusese crescut. Iar, din punctul de vedere al lui J, era absolut în regulă să nu știe.

Nu-i așa?

— Nu, a rostit într-un final J. N-am mai reușit să găsesc drumul spre casă.

A auzit creionul scrijelind iar pe hârtie și-și putea imagina cu ușurință cum ochii inteligenți, de savant, ai lui T.A.T.A. citeau cuvintele scrise acolo.

La fel ca toți ceilalți Băieți Alfabet, J se simțea onorat ori de câte ori T.A.T.A. nota ce spunea el.

— Și când te-ai trezit? a întrebat T.A.T.A.

Nu era nevoie să-și termine fraza. Era mai mult decât limpede la ce se referea.

— Am crezut c-a fost real. Am crezut că încă mai eram acolo. Ca și cum mă trezisem în Curte, dar eram, totuși, în pat. Am privit în sus, pesemne c-am văzut tavanul, dar l-am confundat cu ceața din vis. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleg că sunt în dormitor.

S-a oprit. Și-l închipuia pe T.A.T.A. scărpinându-și barba neagră cu o mână înmănușată.

— Firește, totul s-a petrecut cu doar câteva secunde în urmă, dat fiind că Inspecția a fost cea care m-a trezit.

— Firește, a zis T.A.T.A. Acum, spune-mi, a început el, iar J cunoștea deja întrebarea pe care se pregătea s-o pună, înainte ca T.A.T.A. s-o rostească cu glas tare: Ai cumva o teorie cu privire la ce anume a declanșat acest vis?

Deși mai trecuse printr-o gamă destul de variată de emoții în această cameră, J tot nu se simțea pregătit pentru ceea ce simțea acum.

Teamă.

Și de unde venea această teamă? Sigur știa că i se va adresa o asemenea întrebare. Dar n-avusese timp să se pregătească pentru ea? Asta era? Sau era ceva pe care Q l-ar fi numit „mai profund”?

Firește că J cunoștea răspunsul corect la întrebarea adresată de T.A.T.A. Dar pentru prima oară în viața lui, nu se simțea în stare să spună adevărul.

Șocul pe care l-a avut când și-a dat seama de acest lucru nu l-a surprins la fel de tare precum cel care a urmat aproape imediat: o senzație că se hotărâse să mintă înainte de-a intra în această cameră, deși nu în mod conștient.

De ce? De ce să mintă?

Deoarece, chiar înainte de-a se băga în pat cu o noapte înainte, cu mult după ce se terminaseră cursurile, J zărise pe cineva ghemuindu-se în spatele Copacului Misterelor, salcia solitară care ce marca locul unde se termina Curtea și începea Pepiniera. Fusese o siluetă, credea el. Sau poate că fusese modul în care anumite crengi atingeau solul pădurii, în timp ce altele se uneau de-a curmezișul, însă, în capul lui J, imaginea aceea reprezenta o persoană.

Ghemuită.

Lângă Copacul Misterelor.

În acel moment, J își spusese că erau A sau Z. Dar nu știa de ce crezuse un astfel de lucru.

Și poate că acesta era un motiv destul de întemeiat ca să mintă, cugetase J. T.A.T.A. și Inspectorii ar fi crezut că era nebun să sugereze așa ceva.

Un frate mort ascunzându-se în spatele unui copac, la ceas de noapte.

Da, bine!

A privit de la Jeffrey la Collins și s-a gândit că poate cei doi Inspectori ar putea ghici povestea lui nespusă. Jeffrey

își potrivea șapca, iar Collins, cureaua aurie care cobora de la umăr și până la brâu. J s-a uitat la centurile lor, de parcă lupta aceea i-ar fi putut pătrunde prin piele, ca să îi evalueze nevinovăția. Chiar și ciobăneștii începuseră să răsufle greoi, iar unul dintre ei, Max, își plecase capul pe o parte, așa cum procedează câinii când aud un zgomot care li se pare curios.

„Isterie!” J nu voia să pară nebun. Nu *voia* să fie nebun. Erau crengi și umbre, nimic mai mult. Cu siguranță.

Totuși, minciuna *era* un soi de trădare. J știa acest lucru. De bună seamă, când erau mici, el și D mințiseră despre cine văr-sase suc de cireșe pe covorul din hol. Poate că, o dată sau de două ori, când începuse deja să meargă în picioare, clătinase din cap când fusese întrebat dacă făcuse pe el în pantaloni. Dar aceste mici (și nevinovate, credea J, în pofida a ceea ce putea rezulta dintr-o minciună) invenții puteau fi alungate cu un singur plesnet venit de la mâna aceea acoperită cu piele roșie. T.A.T.A. era extrem de priceput în a afla de la băieții lui povestea reală, de parcă ar fi avut niște lopeți nevăzute, cu care să scoată la iveală adevărul.

— J?

J se gândea la cartea lui Lawrence Luxley despre soldați, *Cai viteji*. Se gândea la un soldat anume, un general pe nume Sam. Acesta, subliniase Q, se îmbrăca oarecum asemănător cu Inspectorii. O uniformă din lână cenușie care părea să-i țină de cald tot timpul, indiferent că temperatura părea să scadă din ce în ce în timpul unei Inspecții. Un chipiu cenușiu. O curea aurie și o centură maro. Cizme negre. De-a lungul poveștii din *Cai viteji*, Sam trecea cam prin aceleași senzații prin care trecea J acum: Sam deținea informații pe care nu era sigur că ar trebui să le dezvăluie trupelor sale. Luxley se dovedise un adevărat maestru în a scoate acest lucru în evidență, un monolog

interior de aproape douăzeci de pagini, în timpul căruia Sam punea în balanță mințitul și minciunile și momentul potrivit sau nepotrivit în care să le folosească. Într-un final, ajungea la concluzia că niciodată nu era un moment potrivit și că trupele sale meritau să știe adevărul, chiar dacă era un lucru dureros. Dar J intuise în acel monolog ceva mai profund decât avantajele pe care le aduce sinceritatea: generalului Sam îi era teamă. Nu teamă în sensul în care Părinților le făcuse o mare plăcere să-i învețe pe Băieții Alfabet că trebuie să o simtă – adică *de* ei înșiși și de ce sunt capabili să-și facă dacă nu respectă legile Turnului. Ci, mai degrabă... teamă *pentru* el însuși.

— De ce? a întrebat el cu glas tare, iar ambii Inspectorii și-au plecat capetele exact cum procedase câinele mai devreme.

— Ce anume? a întrebat T.A.T.A.

Din nou, predicile Profesorului Gulch din timpul cursului de psihologie au țâșnit precum niște păsări în mintea dintr-odată confuză a lui J.

Sam era împărțit în două, J știa acest lucru. Pentru că și el simțea acest lucru, expus sub luminile fosforescente strălucitoare din Camera de Verificare. La urma urmei, luminile acestea puternice scoteau la iveală fiecare adâncitură de pe chipurile Inspectorilor, linii care le dădeau de înțeles băieților cât de bătrâni erau acești bărbați în realitate, chiar dacă soarele din Curte n-o putea face. Iar reversul era valabil în cazul băieților. Tinerețea lor era mai evidentă ca niciodată atunci când își scoteau pijamalele și le împătureau frumos pe măsura de lângă ușă. Un băiat își putea vedea aici mult mai mult din corp decât atunci când era la duș, revelații care adesea îl puneau în alertă. Întinzându-și brațul, privindu-și burta de sus în jos, ridicând un genunchi, un băiat putea distinge aproape în întregime rețeaua de vene și artere care-i șerpuia pe sub piele.

Un coș, perfect normal în lumina de pe hol, se putea transforma într-un semn al Vertijului în Camera de Verificare. Firicelele de păr de pe brațe păreau a fi cusute în piele. Nodurile degetelor și degetele de la picioare păreau aici pielea încrețită a vreunui animal. Buricele păreau adevărate găuri. Iar unghiile, lemn mort.

Și, uneori, lui J i se părea că putea vedea chiar și dincolo de trupul său plin de imperfecțiuni. Uneori, i se părea că putea ghici chiar motivații în Camera de Verificare, indicii fulgerătoare, scurte, ale adevărului, oricare ar fi fost acesta.

— J! a repetat T.A.T.A.

Glasul îi devenise nerăbdător. Oricât de iubitor ar fi fost cu cei douăzeci și patru de băieți ai săi, T.A.T.A. era cu siguranță cel mai nerăbdător bărbat dintre zidurile Turnului.

— Haide! Dă-o afară! Ai tu o teorie cu privire la ce anume a declanșat acel vis.

J a tresărit și s-a ferit când a auzit glasul răsunător, de parcă bărbatul s-ar fi deplasat neauzit până la el, iar buzele i s-ar fi apropiat la doar doi centimetri de urechea lui.

— *Spune-mi!*

Avea dreptate; J chiar avea o teorie pentru T.A.T.A. Așa erau crescuți să procedeze Băieții Alfabet.

„Gândește-te!”

Dar J se gândea la A sau la Z, imposibil de immobili, ghemuiți și nemișcați.

„Spune-i!”; s-a îndemnat J în gând. Însă un glas mai profund se împotriva. Unul care părea a-i aparține unui frate mai înțelept.

Unul mort?

— Mă gândesc la asta! a rostit J. Vreau să formulez totul așa cum trebuie.

Ar fi trebuit să-l trezească pe Q azi-noapte, asta ar fi trebuit. Voise s-o facă, firește. Băieții de la etajul al optulea se strecurau

deja de mult unul în camera celuilalt atunci când o furtună deosebit de puternică izbucnea dintr-odată. Sau când aveau vreun coșmar. Cu doar o lună în urmă, J bătuse la ușa lui Q, simțindu-se rău și nădăjduind că lui Q îi rămăsese niște supă de la cină. Dar noaptea trecută, în pofida faptului că avea nevoie de o confirmare, el rămăsese singur lângă fereastra cea mare care dădea în Curte și era aproape la fel de mare ca perețele. Știa că fratele Q ar fi avut ceva inteligent de spus, că poate ar fi fost în stare să-i dovedească faptul că silueta era, de fapt, o combinație nefericită de crengi, frunze și lumina lunii. Pentru că, probabil, *asta* și văzuse J, nimic altceva decât o combinație de obiecte inerte, fără inteligență. Totuși, J simțea că în acea pădure exista inteligență.

J simțea viață acolo. Sau ceva de genul ăsta.

„Te simțeau supravegheat, exact așa te simțeau.”

— Cred că a fost din cauza apropiatului schimb de etaj, a cugetat J cu voce tare. Am crescut alături de D, L și Q. Și să fiu mutat, dintr-odată... Știi și eu? Sunt de acord că Părinții procedează corect astfel, pentru a promova experiențe noi, pentru a clădi noi legături, dar, totodată, e și nițel...

J a simțit piele rece pe umăr.

— Un pic pierdut? a întrebat T.A.T.A.

Cu blândețe, T.A.T.A. l-a răsucit ca să ajungă față în față. Becul atârna direct deasupra capului bărbatului, dar anumite părți ale feței lui rămâneau ascunse în întuneric. J s-a gândit că tot chipul lui T.A.T.A. părea acoperit de păr, de parcă umbrele proiectate acolo erau, de fapt, barba crescută peste măsură, întinzându-se până la ochii lui sclipitori, ba chiar ajungând și mai sus, până la chica deasă de pe cap, dată pe spate.

— Da!

J a înghițit în sec.

— Mai mult decât pierdut.

A aruncat o privire pe lângă T.A.T.A., către carnetul gros de pe masa de oțel. Era mult scris pe-acele pagini. Ce multe notițe! „Inspecția începe”, și-a repetat J în gând, „în momentul în care intri pe ușă.”

T.A.T.A. nu a încuviințat. Nu a surâs. Ci doar a continuat să-l privească fix. J avea senzația că bărbatul din fața lui chiar începuse să folosească acele lopeți, scotocind prin mintea lui J după un motiv ceva mai întemeiat pentru acel vis decât o simplă schimbare a etajului.

Apoi expresia de pe chipul lui T.A.T.A. s-a schimbat aproape insesizabil. A mijit ambii ochi și a ridicat ușor colțul drept al gurii. Suficient cât să dea senzația de căldură.

— Am priceput, a rostit T.A.T.A. Și sunt sigur că astăzi voi mai întâlni și alte povești ca a ta, în timp ce vom efectua Inspecțiile de dimineață.

Nu l-a bătut pe umăr pe J și s-a înapoiat la biroul său. Nu a mai rostit absolut nimic legat de subiectul respectiv. În schimb, a rămas acolo, privindu-l fix.

— Mi-a venit o idee genială! a continuat el. Ce-ar fi dacă aș inventa un mod prin care să-mi spui gândurile tale, senzațiile tale, în mod direct? Ceva pe care să-l putem împărtăși doar noi doi. Un jurnal, să zicem. Tu îți notezi în el și... mi-l dai direct mie. Și-n felul ăsta, putem fi chiar colegi în ale scrisului, într-un fel.

Nimic altceva nu se putea compara cu ideea de-a fi evidențiat de T.A.T.A.

— Ar fi... cu adevărat minunat! a recunoscut J.

— Da, chiar ar fi! Excelent!

Totuși, în timp ce T.A.T.A. continua să-l privească fix, să-l studieze cu mare atenție, obișnuita listă de boli oribile i-a trecut

brusc prin minte. Motivul, li se adusese de mult la cunoștință băieților, pentru care aveau loc Inspecțiile.

Vărsături. Putregaiuri. Vertijuri.

Asta căuta T.A.T.A.? Și le putea oare dibui în ochii lui J? Sau le putea găsi într-un jurnal?

— Domnilor! a rostit T.A.T.A., pocnind din degetele învelite în mănuși.

Un sunet aproape la fel de familiar precum însuși cuvântul *Inspecție*, când răzbătea, pe un ton ascuțit, din unica boxă acoperită cu plasă de oțel prinsă în peretele holului.

Collins și Jeffrey și-au scos luptele de la brâu și au avansat. T.A.T.A. s-a retras, însă nu tocmai până la birou. Întorcându-se cu fața către Inspectori, J l-a simțit pe T.A.T.A. aproape de el, nemișcat, cu brațele încrucișate la piept și cu mănușile de piele ținând strâns mânecile jachetei sale roșii. Și Collins, și Jeffrey îl priveau pe T.A.T.A. cu aceeași expresie pe care J își imagina că el însuși o avea pe chip. Un pic mai mult decât confuzie. Și nu prea departe de teamă.

T.A.T.A. nu mai supraveghease niciodată o Inspecție atât de aproape.

De ce tocmai acum?

„Isterie”, și-a răspuns J în gând și a hotărât că aceasta era ultima oară când se mai gândea la așa ceva. Nu erau decât crengile care atârnavă până jos ale Copacului Misterelor. Lucruri la fel de naturale precum cireșii din Pepinieră. Iar un frate mort ghemuindu-se în miez de noapte era... era... *un gând isteric*.

Nu! Nu ascundea nimic, pentru că, pur și simplu, nu era nimic de ascuns.

— Continuați! a zis T.A.T.A., al cărui glas părea o apă plutind peste umărul lui J.

Apa s-a transformat într-un talaz, iar în acel talaz, J și-a închipuit că se zărea o siluetă ghemuită în spatele Copacului Misterelor.

— Vreau să fiu sigur că J înțelege că, având în vedere visul urât avut azi-noapte, el *se află* în grija Părinților și că Părinții vor fi mereu aici, ca să aibă grijă de el. Prin intermediul Inspecției.

Inspectorii și-au apropiat lupele de trupul gol al lui J. T.A.T.A. continua să vorbească. Aproape. Prea aproape.

— Vreau să știi, J, că dacă ceea ce s-a întâmplat în visul tău se va întâmpla și în viața reală, oricât de imposibil ar fi un astfel de scenariu, nu trebuie să-ți faci griji că nu vei găsi drumul înapoi către Turn.

— Ridică! l-a îndemnat Collins.

J a ridicat ambele brațe, iar Inspectorii și-au apropiat lupele de subsuorile lui.

— Dacă ajungi prea departe și te rătăcești, J, dragul meu J, a continuat T.A.T.A., atunci Părinții *te* vor găsi.